

BUTLLETÍ FEMINISTA

Novembre
2023

NO HO
TOLEREM
MÉS
25N

 molletencomu

 @molletencomu i @podem_mollet

 @molletencomupodem

Correu electrònic: molletencomupodem@molletvalles.cat

Pàgina web: molletencomu.cat

25N. DIA INTERNACIONAL PER L'ERRADICACIÓ DE LES VIOLÈNCIES MASCLISTES

INTOLERABLE

I encara sona massa fluixa aquesta paraula. Inaguantable, insofrible, insuportable, indecent, inhumà. La violència contra les dones és un afer d'estat... o hauria de ser-ho. Com a mínim hi hauria d'haver un consens unànime de que és una xacra, una desgràcia, un gran mal. I que cal eradicar-lo per tots els mitjans.

Perquè és un mal que no cau del cel. Que no és per atzar, ni és inevitable. I que en tot cas, no es pot blanquejar, ni menystenir. Ni molt menys anomenar-la violència intra familiar. Perquè no ho és, perquè la violència que es produeix és pel simple fet de ser dones.

I no és una, que en són moltes, de violències:

Violència física, Violència psicològica, Violència sexual, Violència obstètrica i vulneració de drets sexuals i reproductius, Violència econòmica, Violència digital, Violència de segon ordre, Violència vicària.

Però també cal entendre que les diverses formes de violència masclista són també violència contra la dona quan s'exerceixin contra el seu entorn afectiu, especialment contra els fills i filles o altres familiars, amb la voluntat de causar dolor a la dona.

En aquest any 2023, s'han produït a Espanya, 93 femicidis i altres assassinats de dones (segons dades de la web Femicidio.net), 93 vides segades. 93 famílies destrossades

Però sembla que no passi res, sembla que aquest horror sigui inherent. I això només és la punta de l'iceberg. La violència masclista que veiem és una ínfima part de la violència masclista que existeix i que és estructural, i està enganxada en la manera de funcionar i en les estructures de molts àmbits, des de fa massa anys.

Educació és bona part de la solució. Sona a tòpic però fins que no hi hagi una majoria aplastant de ciutadania, d'homes i dones que no vegin que això és intolerable, i que és a les nostres mans aturar-ho, seguirem igual. Això i continuar aplicant un pacte d'estat contra la violència cap a les dones, i dotar de recursos per protegir les víctimes.

Quan dic a les nostres mans sona a massa ingenu, i potser ho és. Però de ben segur hi tenim veu per fer canvis. Qui? Tothom: periodistes, personal mèdic, professorat, alumnat, comerços, policies, legisladors, jutjats, esportistes, artistes, i homes i dones en general. Es tracta de no donant veu a partits que neguen les violències masclistes, no permetent

discursos que minimitzen o ignoren les violències, no callant davant la violència que podem presenciar, educant fills i filles en la igualtat, no normalitzant mai cap tipus de violència, denunciant discriminacions de tot tipus, lluitant activament pel feminisme, honorant cada víctima que té noms i cognoms, família, amistats i que tenia una vida per davant.

Avui i cada dia és 25N. Ni una més. S'ha acabat.

GUERRA A GAZA

A què ens referim quan estem parlant del conflicte entre Palestina i Israel? Hem de tenir molt present que es tracta d'un conflicte totalment desequilibrat entre un Estat Sionista, autoritari i que destina tots els seus recursos, materials i humans, a la guerra contra el que ells anomenen "les forces d'ocupació" i un Estat, el Palestí, que està desapareixent degut a la seva aniquilació sistemàtica des de més de 75 anys.

En aquest conflicte, però, hi té molt a dir la política internacional i els seus interessos, ja que, degut a la seva gran durada en el temps, a la posició estratègica clau del territori en disputa i els interessos econòmics de les elits mundials, cap país es manté neutral en aquesta guerra, tothom pren partit per un bàndol o un altre. Malauradament, la Unió Europea no està en el costat bo de la Història i no només fa oïdes sordes davant de les manifestacions multitudinàries que s'estan produint al llarg de tot Europa en contra del genocidi palestí, sinó que les reprimeix amb contundència i violència.

Els palestins han suportat des de 1917 (si no abans), aquesta pressió militar israelita i internacional que provoca, assassinats diaris, desplaçaments i ara amb la guerra actual, bombardejos continus que estan portant al genocidi de la població civil palestina.

Es parla de genocidi de la població palestina perquè Israel vulnera totes les lleis dels Drets Humans quan bombardeja hospitals, escoles, cases de civils, i no accepta obrir corredors humanitaris per tal que entri ajuda necessària per evitar la mort indiscriminada de civils.

Amb gairebé dos mesos de guerra, Israel ha assassinat a 11.180 palestins, d'aquests 4.609 són infants, 51 són periodistes i 189 són personal mèdic. També ha arrasat bona part de la zona nord de la franja de Gaza i ha forçat al desplaçament a més d'1 milió de persones cap al sud del territori. Fa dos mesos que Israel manté sense aigua, sense electricitat i sense xarxa de comunicacions a més de 2 milions i mig de gazatís.

El poble palestí està demostrant tenir una fortalesa immensa davant de la massacre de la seva gent i representa la màxima dignitat com a éssers humans. Aquestes persones ens recorden cada segon el poder que té el sistema capitalista, aquell que necessita de guerres per continuar existint, el sistema que deshumanitza a l'individu en sí mateix.

CONTINUEM LLUITANT, VISCA PALESTINA LLIURE!

ARREST D'AHED TAMIMI PER PART DE LES FORCES D'ISRAEL

El 6 de novembre les forces israelites van arrestar a Ahed Tamimi, un símbol de l'activisme a Palestina, acusada d'escriure a les xarxes en contra d'Israel i cridar a la violència contra les tropes d'ocupació.

Tamimi, de 22 anys i de família d'activistes, va començar la seva lluita per l'alliberament de Palestina només amb 9 anys i ja va ser arrestada al 2012 quan va mossegar a un soldat israelià que havia anat a casa seva a emportar-se al seu germà. En el 2017, després de nous enfrontaments, va ser empresonada durant 8 mesos, suportant tortures i amenaces contra la seva família.

Tamimi en una entrevista va dir: "Sé que podrien matar-me en qualsevol moment. Ho sé molt bé. De tota manera, moriré algun dia. Així que és millor morir defensant les meves creences i la meva causa, que morir de forma natural".

L'exèrcit israelià ha penjat la foto d'Ahed Tamimi a Facebook i ha escrit: "On està ara el seu somriure?". El què no saben és que el somriure i la força de Tamimi traspassa fronteres i la lluita continuarà sense treva.

DONA, VIDA I LLIBERTAT

Premi Nobel de la Pau a Narges Mohammadi.

Enguany, el premi Nobel de la Pau ha estat concedit a una dona iraniana, empresonada pel règim aiatol·là. Se li ha concedit per la seva llarga trajectòria.

Des de l'any 1990, quan es va llicenciar en física i treballava com enginyera, ja va començar a defensar els drets de les dones del seu país. Va ser detinguda per primer cop l'any 1998 per les seves crítiques al govern iranià.

Des de llavors, ha estat detinguda 13 vegades i condemnada en cinc ocasions a 31 anys de presó i 154 fuetades. L'any 2022, arrel de la mort de la jove Masha Amini, en mans de la policia moral iraniana per portar mal posat el vel, Narges va ser detinguda de nou per participar en la revol·ta al nom de "Vida, Dona i Llibertat" i empresonada a Teheran, on ha rebut el merescut premi. Al rebre el premi, va aconseguir publicar en el New York Times el següent titular "cuanto más nos encierran, más fuertes nos hacemos".

A Palestina, durant l'últim mes, hem vist les greus agressions del govern israelià contra la població de Gaza, en resposta a un atac terrorista de Hamàs. Israel bombardeja contínuament i sense distingir civils, escoles, hospitals i centres de refugiats..., on la majoria d'afectats son dones i criatures.

Les dones palestines porten anys enfrontant-se a una triple forma d'opressió: de classe, de gènere i de nacionalitat. Ara, hem d'afegir el cost físic i psicològic de la guerra que les obliga a ésser el pal de paller de famílies perquè els homes estan fora, empresonats o morts. Elles, també s'alcen per reclamar els seus drets i tot i que son la meitat de la població tenen molt

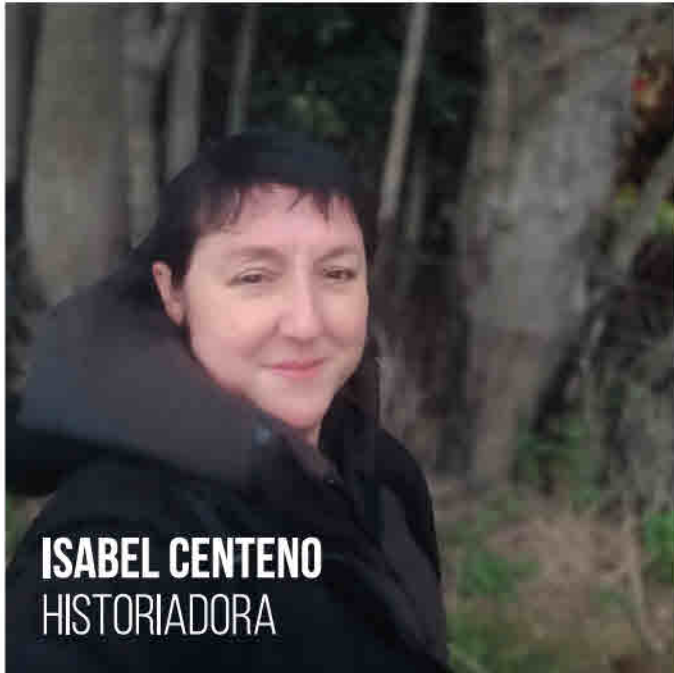
clar que "ens hem de preocupar i cuidar l'altre meitat" i han de seguir lluitant, per una vida millor per elles i per les seves famílies.

El Govern de Netanyahu els hi ha tret els drets de viure en pau. Per això el crit de la dona, Vida i Llibertat, ha de ser el crit unànim de totes les dones del món, per aconseguir una societat igualitària i en pau.

NARGES MOHAMMADI

ENTREVISTA: ISABEL CENTENO

ISABEL CENTENO
HISTORIADORA

A què et dediques actualment?

Fa tretze anys que soc membre fundadora del Taller d'Història de la Barceloneta, que és el meu barri, on ens dediquem a fer estudis d'història local i de memòria democràtica. També col·laboro en la dinamització d'espais històrics, com la presó Model, el Monestir de Sant Cugat o el barri de la Barceloneta.

La presó és igual de dura per dones que per homes?

Per descomptat que no. Les dones pateixen el doble i el triple, no sols per la seva condició de preses, sinó, també per la seva condició de dones. En molts casos són rebutjades per les mateixes famílies, per la seva condició de mares dones i mares males. Al contrari, en els homes, sempre hi ha una mare, una tieta, una àvia que es preocuparà per ells i anirà a totes les visites. Les dones preses, sempre han sigut les grans oblidades. Si ja no sabem que passa a les presons en general, en les de dones, encara menys.

En algun moment has sentit tracte desigual en la teva professió?

Personalment no he notat un tracte desigual. Si que quan treballes de cara al públic, sempre fan més cas a un home que a una dona, però si et saps imposar i respectar, en principi no hi ha problema. Pensa que als historiadors no se'ls fa gaire cas. Avui en dia tothom fa història segons li convingui i no tenen en compte els que em estudiat i seguim investigant utilitzant un mètode científic. A nivell d'estudis es diferent. La història de les dones està, en alguns casos, per estudiar encara. Mira, et posa un exemple: al començar a fer recerca de la Model, em vaig trobar amb els ex-presos polítics, des del final de la Guerra Civil fins la transició. Doncs les ex-preses polítiques, dones que van estar tancades durant anys i havien patit torturades, violacions i repressions. Cap historiadors van voler recollir les seves experiències, no interessaven i van ser elles mateixes les que es van entrevistar-se per deixar el testimoni de les seves vivències. Van haver de passar molts anys perquè algú recollís aquests testimonis i fes la divulgació que demanava. I com aquest cas, hi ha molts.

Quan comences a interessar-te pel feminisme?

Des que era petita. A casa meva les dones, sempre han sigut molt potents. Eren elles les que tenien negoci, peixateries, eren les mestresses i, per tant, tenien una independència que les altres no tenien. Però també vaig néixer al final del franquisme, quan encara estava molt viva la moralitat femenina imposada pel règim, on la dona, era res més que la cuidadora de la casa i l'encarregada de la reproducció. Va ser a la Universitat quan vaig ser conscient del feminisme i de la seva importància. Eren temps de canvi, molt reivindicatius i al món universitari es vivien amb molta intensitat. Vaig tenir la sort de poder assistir a les classes d'unes acadèmiques fantàstiques que em van ensenyar a veure el món amb ulls de dona. Elles obririen el camí cap a l'estudi de la història de les dones, amb els seus espais propis. Va ser la descoberta d'un món silenciats que s'havia de fer parlar.

Com a historiadora deus tenir una visió bastant ampla de l'evolució del feminisme fins als nostres dies. Com definiries el moment actual?

És un retrocés en tota regla. Sols s'ha de veure les polítiques d'igualtat dels últims anys. Vull pensar que la culpa de tot la té el baix nivell educatiu d'aquestes elits que estan a la política. Segurament, a casa seva els han dit que són l'hòstia i s'ho han cregut i el més important és que es pensen que han descobert tot de nou. No tenen en compte que portem tres segles de lluita i que molt abans que elles hi ha hagut dones que han lluitat i ens han obert camí, però això ho desconeixen per ignorants. Les que haurien de ser les nostres representants no saben que és el feminisme ni ho volen saber. En lloc de fer polítiques contra la violència de gènere, invertir en més espais on les dones maltractades estiguin més segures, en la coeducació i l'abolició del gènere i la prostitució, no sé per quina influència, han comprat una mena de religió nova anomenada queer, que ve d'una ideologia capitalista, autoritària, misògina, individualista, egocèntrica i transhumanista. Quasi tots els països que han implantat aquestes lleis, que les venen com a protecció del moviment LGTB, s'estan tirant enrere per la seva perillositat i pel que comporta com a usurpació de les dones i dels seus espais. És apartar-nos de tot ho ha aconseguit i tornar a introduir el patriarcat més ranci. Venen que el sexe es pot canviar, cosa impossible perquè neixes i et mores amb els mateixos gens i estableixen un altre cop el gènere. Confondre sexe amb gènere i a l'inrevés és un producte d'un nivell educatiu baix i l'absència absoluta de pensament crític. Un altre problema és la violència que hi ha vers a les dones, que cada cop és major, la pornografia en els adolescents i la hipersexualitat de les nenes. L'adolescència és una edat complicada, si no els fem veure que el sexe no és el que veuen a la pornografia, que les dones no som objectes ni prostitutes, que no fa falta sexualitzar-se per ser acceptades, i que treballar amb el teu cos no és una feina, crearem monstres, que és el que està passant ara. Tot això s'ha de treballar des de les escoles i, per descomptat des de l'àmbit familiar. La censura a totes les crítiques, impedir que hi hagi veus contràries, impedir l'existència d'algun debat i la introducció, cada cop més present en els àmbits educatius i socials del patriarcat, fa que hi hagi o sembli que hi ha una feblesa en la lluita feminista. Però com són molts anys amb la veu adormida o callada, ja sabem què fer i com actuar. És un retrocés per agafar empenya i aconseguir el nostre objectiu amb més força. Soc positiva.

La història ha invisibilitzat a les dones sempre, creus que aquesta tendència s'està revertint?

Si i no. Aquí s'ha de matisar que al llarg de la història, en algunes èpoques hem sigut invisibilitzades i en altres èpoques no tant. Per exemple, els romans van practicar un patriarcat basat en unes lleis misògines que consideraven a

ENTREVISTA: ISABEL CENTENO (II)

la dona imbecillitas mentis, per tant, sempre havien d'estar sota la tutela dels homes. Amb les invasions barberes, les lleis visigodes van ser més flexibles i més igualitàries. Trobem dones ocupant terres reconquerides, elles soles o amb els seus fills, dones que heretaven igual que els homes, que eren les propietàries de les seves terres, que les venien o compraven i que les treballaven i les gestionaven lliurement. Per desgràcia, amb la nova escolàstica i la tornada a les Universitats de les teories aristotèliques, les dones perdran poder i es tornarà a aplicar el dret romà. Les dones tornaran als espais privats i a sota les ordres del marit, el pare, el germà o a qualsevol figura masculina. El patriarcat es farà més fort. No serà fins al segle XVIII que apareixeran les primeres veus feministes que començaran a organitzar-se i a pensar i a voler un món diferent on tots, homes i dones, siguem igual dins la nostra desigualtat.

La coeducació és el gran repte?

La coeducació és la base de tot. Quan demanes la igualtat demanes l'abolició de la gènere, i poses de manifest que és un invent cultural. S'ha

d'educar als nens i a les nenes per igual i ensenyar-los a respectar els gustos, els pensaments i els costums que cada persona té. En la diferència i la diversitat està la riquesa. Però d'aquí a fer pensar als nens, en edats que estan en el seu pensament màgic, que neixen en un cos diferent, és una anada d'olla.

Si demanem la fi de la gènere no podem crear i classificar, als nens, en mil gèneres, ni dir ximpleries com que poden canviar de sexe. Aquests nens estaran abocats i desprotegits, per ser medicats, de per vida, per aconseguir una cosa que mai podrà ser. Per què a un nen no li pot agradar el color rosa o es pot posar faldilles?, no deixarà de ser un nen i, no cal dir-ho, no serà una nena. Hem de fer que estigui a gust amb el seu cos i que no ha d'estancar-se amb un gènere. Però ens ho hem de prendre com un nou repte, i d'això sabem molt, portem tres segles de lluita, encara ens queda molt camí, però a poc a poc, hem de seguir, per aquestes dones que han mort per culpa de les seves parelles, per la igualtat en tots els àmbits socials i econòmics i pels milers de dones que van començar aquesta lluita. Tenim una herència que ens han deixat i això no ho podem oblidar. Hem de seguir.

Les dones preses, sempre han sigut les grans oblidades. Si ja no sabem que passa a les presons en general, en les de dones, encara menys.

Visita guiada a la presó Model de Barcelona

FLORYNCE KENNEDY "FLO"

Flo va néixer en 1916 a Kansas. Va tenir una infància bastant feliç, encara que, això sí, va créixer en una família que, com moltes altres famílies negres, vivia sota l'amenaça constant del Ku Klux Klan. En l'Institut va ser una alumna brillant, i, no obstant això, no va anar a la universitat en acabar-lo, sinó que va estar una dècada alternant diferents feines. Va ser després, en mudar-se a Nova York amb la seva germana, quan va començar a estudiar dret. Es va graduar en 1951, amb trenta-cinc anys i després d'haver superat molts obstacles en el món universitari pel fet de ser dona i negra.

Flo Kennedy va destacar per sobre de tot com a activista. Va participar en mobilitzacions des de molt jove: en els anys quaranta, va ajudar a organitzar una sèrie de protestes contra l'embotelladora de Coca-Cola de la seva ciutat natal, que no volia contractar camioners negres. Però va ser en la dècada de 1960 quan aquest activisme va adquirir un altre nivell i es va convertir definitivament en una forma de vida. Com a advocada, Flo va assumir al llarg de la seva vida la defensa de tota classe de gent marginada pel sistema. Va portar els judicis de molts altres activistes negres antiracistes, com les Panteres Negres per exemple, i també de moltes feministes. La Flo ens va deixar l'any 2000 després de tota una vida dedicada a combatre el masclisme i el racisme

DIANA RUSSEL

Diana va néixer en 1938 en el si d'una família blanca acomodada, a Sud-àfrica, país on els colons blancs van legalitzar el racisme i la segregació contra tota persona no blanca. Aquests orígens privilegiats van facilitar que pogués estudiar a Anglaterra, primer, i als Estats Units, després, on es va doctorar en Sociologia. Així, començaria a treballar com a professora en el Mills College, a Califòrnia, on va romandre més de dues dècades. Des de principis dels seixanta Diana va participar activament en la lluita contra l'apartheid al seu país natal, arribant a vincular-se al Moviment de Resistència Africà, una organització clandestina que es dedicava a organitzar actes de sabotatge contra el govern racista del país. Com a activista, va participar i va liderar multitud d'iniciatives entre els 70 i els 90. En 1976 va organitzar a San Francisco un grup pioner de dones contra la violència sexual en els mitjans de comunicació i en el porno.

Aquest mateix any va ser la principal impulsora de l'anomenat "Tribunal Internacional de Crims contra la Dona", un multitudinari congrés feminista, celebrat a Brussel·les, que va contribuir a visibilitzar moltes de les opressions que sofrim. També va fundar un grup feminista antinuclear, i en definitiva, va continuar vinculada a la lluita contra l'apartheid a Sud-àfrica i al feminisme. Una altra aportació teòrica fonamental de Diana Russell ha estat el terme "feminicidi". Encara que la paraula ja havia aparegut en l'àmbit de la literatura, va ser ella qui la va redefinir i la va dotar d'un contingut polític per a visibilitzar una forma específica de violència patriarcal que quedava oculta darrere de termes genèrics com a "homicidi" o "assassinat". Diana analitza la violència sexista com un continuïum que va des del menyspreu o l'insult, en un extrem, fins al feminicidi en l'altre. Ella va anar també una de les primeres a parlar de terrorisme sexista, per exemple, en aquesta voluntat de deixar clara la veritable gravetat de la violència que sofrim. Va morir l'any 2020 als Estats Units.

#CANCELADO EL NUEVO MACARTISMO

AUTORA: CARMEN DOMINGO

EDITORIAL: CÍRCULO DE TIZA

En el seu darrer llibre Carmen Domingo (1910), filòloga i escriptora feminista, ens parla sobre l'impacte de la Cultura de la Cancel·lació a Occident un fet que tot i no ser nou, està associat actualment a la digitalització i la modernitat. "Una actitud cada vegada més freqüent que consisteix a retirar el suport, sigui moral, econòmic, digital o social a aquelles persones o organitzacions que, independentment de la veracitat o validesa dels seus arguments, no compleixen amb les expectatives d'un sector de la societat que, en aquest moment, té cert poder i exerceix limitant, amb el seu intent de silenciar a l'altre, la llibertat d'expressió. És a dir, cancel·lant-lo."

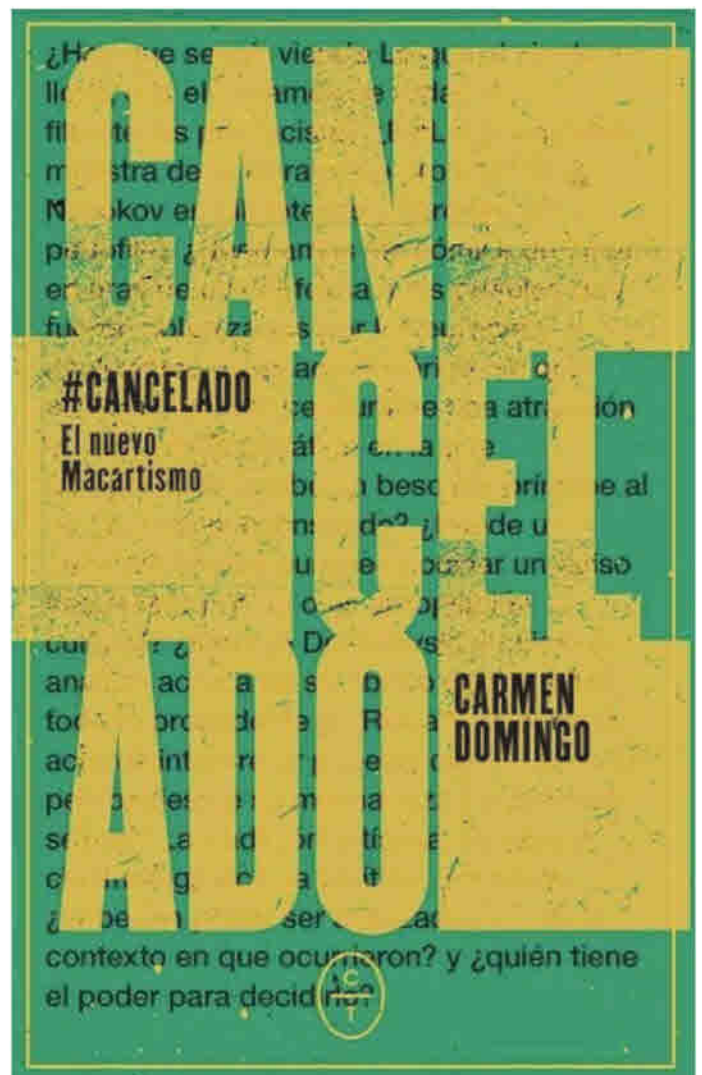
A través d'exemples reals, Domingo reflexiona sobre el tema arribant a diverses conclusions:

La Cultura de la Cancel·lació no és, per descomptat, res associat a la modernitat. Cancel·lar a algú pel que pensa ha existit sempre, però la "Cancel Culture" - "denunciar a persones, obres i institucions a judici de qui ho critica, inadequat"- és un fenomen recent que neix als EEUU quaranta anys enrera i que ha agafat força gràcies a les xarxes socials i la possibilitat de mantenir l'anonimat.

Els cancel·ladors abanderaren la defensa dels grups socialment oprimits i més necessitats i paradoxalment es converteixen en opressors, sense gens d'interès a integrar-se a cap majoria, únicament intenten imposar-se per acabar cancel·lant-la.

Però qui són? Joves de generacions hiperconnectades a través de les xarxes socials que presumeixen d'un alt nivell de consciència social, joves de tipologia múltiple amb una ideologia associada a l'esquerra que ha passat de preocupar-se per la igualtat i les necessitats socials -treball, sanitat, educació- per centrar-se en les minories i que actuen com a policia del pensament, deixant de banda les necessitats del conjunt de la societat.

L'autora també fa una reflexió sobre el que ha passat perquè des de l'esquerra s'hagi prioritzat donar veu a col·lectius minoritaris per aconseguir visibilitat i un poder molt per sobre de la representació real per arribar inclús a excloure a la resta.

MISOGINIA

Odi, aversió, desconfiança, por o prejudici cap a les dones, que es manifesta en qualsevol context, privat o públic. El pensament misogin és present en la cultura a través de les creences religioses i la cultura popular de tots els temps, i també en l'art i la literatura, la filosofia, el dret, les ciències, els mitjans audiovisuals, etc. Nombroses cultures i tradicions han creat la seva pròpia mitologia de la dona malvada, que busca perjudicar els homes o aprofitar-se d'ells seduint-los i manipulant-los sexualment. La idea, profundament arrelada, que les dones representen un perill latent per als homes és un puntal ideològic del sistema patriarcal, ja que justifica la necessitat masculina de controlar-les i sotmetre-les. La misogínia és part de la deshumanització que converteix a les dones en coses.

COSIFICACIÓ

Procés de deshumanització i reducció a objectes de les dones, els seus cossos i la seva imatge, a disposició de la societat patriarcal i el domini masculí. A la pràctica és el contrari de la consideració de les dones com a éssers humans de ple dret. Totes les pràctiques i representacions vinculades a l'explotació sexual i reproductiva parteixen de la cosificació de les dones, reduïdes a cossos i funcions biològiques. La cosificació és la condició prèvia a la mercantilització.

IL·LUSTRACIONS DE: SHAMSIA HASSANI

